

Uitgever De Vlijt nv
Katwilgweg 2
2050 Antwerpen

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van fotokopie, druk, microfilm en welke andere wijze ook zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. De teksten, beelden en/of geluiden zijn beschermd door het auteursrecht. De beschikbare informatie is uitsluitend bestemd voor persoonlijk gebruik en mag niet verder gereproduceerd, gedistribueerd, uitgezonden of gebruikt worden.

Italianen, de sterkste aanvallers,

Fransen, meesters van het tegenoffensief

Magni, Fiorenzo Magni, de kaalhoofdige Transalpijnse beeldstormer uit Toscane, heeft de Ronde van Vlaanderen gewonnen. Dit is niets ongewoon. Daar zit niets verrassend in. Want... het is de derde maal dat de grote, stevig gebouwde Italiaanse reus de eerste Vlaamse klassieker komt winnen. Het is de derde na-eenvolgende maal.

In 1949 zegevierde Fiorenzo in de sprint. In 1950 won hij na een lange solorit met dikke 2 min. voorsprong op Briek Schotte. Thans, in 1951, lukt hij daarin wat niemand kon voordien. Zelfs geen Belg. Zelfs niet Achiel Buysse: Magni lukt een hattrick, primeert opnieuw los afgescheiden, na een indrukwekkende koers, na een verbluffende aanval, welke gevolgd werd van een machtige finish.

Ik herhaal: iets uitzonderlijks is dit echter alles niet, daar de espoulin van «Willer-Triestina», de nieuwe recruit van «Ganna» ons aan een Italiaanse overheersing op Vlaamse wegen heeft gewoon gemaakt. Die overheersing was er al vorig jaar. Zij was toen groots en afgetekend. Ditmaal was het nog erger, want in regen en wind, onder striemende hagel was er ook nog een Loretto Petrucci, die medehelp aan het macaroni-sukses, die met Magni en de Fransen Bernard Gauthier, Attilio Redolfi en Jean Baldassari voor de meest vernederende, voor de meest verpletterende Belgische nederlaag zorgde uit de geschiedenis van de Ronde van Vlaanderen en de Belgische wielersport.

Fiorenzo de onweerstaanbare

Fiorenzo Magni! Hij is de grote triomfator van een schitterende атаque, welke hij hielp op- en uitbouwde vóór Kortrijk... Daar, rond halfkoers, begon voor hem zijn derde Vlaamse zegerit, een zegerit waarin hij zelf niet geloofde. Want, had hij het niet gezegd bij zijn aankomst te Gent: «Ik meen goed te zullen rijden. Ik hoop een beste prestatie te zullen lukken. Ik reken echter niet op een derde overwinning. Dat is schier onmogelijk. Dat is eenvoudig niet mogelijk. Iedereen zal mij in zijn vizier houden. Alleman zal op mijn wiel rijden. Neen, ik kan niet winnen.» Maar Fiorenzo Magni won toch. En hoe...! Hij gaf niemand kans van op zijn wiel te rijden. Hij veraste de besten en de sterksten zeer vroeg en toen zij loskwamen, toen zij begrepen wat er gebeurde, was

het te laat. Toen was Fiorenzo Magni, de ijzersterke, de onweerstaanbare, reeds buiten schot.

Ijzersterk en onweerstaanbaar! Ja, zo was, zo reed Magni Zondag, in dit gure weer van Gent naar Wetteren, beter van Izegem naar Wetteren.

Izegem! Daar was het dat Jef Van Staeyen en Pros Depredomme de basis van de Italiaanse zege legden met de hulp van Isi Derijck, Roger Decock, Rober Lambrechts en 't Franse trio Caffi, Forlini en Redolfi. Toen die acht te zamen zaten, sprong Magni. Zijn sprong geleek deze van een tijger: snel en lenig. Daar waar de vluchters zich op het lichtlopende fietspad voortrepten, «vierkluwde» hij op de stenen tot bij de leiders. En Loretto Petrucci, Magni's jonge streekgenoot en overwinnaar van de Ronde van Toscane, die Petrucci — slank en bruin — die gezegd had dat hij Magni als zijn schaduw zou volgen, copieerde die wip. Daarmee was het gebeurd... Fransen en Italianen deden de Belgen een na een lossen. Dit was vooral het werk van de macaroni-tandem, die hier reeds, in «de vlucht naar Kortrijk», de meesters van de situatie waren.

De meesters van de situatie! Dat waren ze gans de dag. Van Izegem af. Eerst waren zij het die de voorsprong hielpen opruiven, dit tussen Korteik en Rechen. de anti-cham-

bre welke leidt naar de Vlaamse bergzone. Daarna wonnen zij al de bergpremies. Alleen op de Kwaremont lukte Roger Decock er in zich tussen Fiorenzo en Loretto te wringen, maar verder, op Kruise, Edelare, en de Giesbergse Muur was 't steeds: 1 Magni, 2 Petrucci...

O! Wat een compleet sukses! Want na de Vlaamse Ardennen volgde de rush van de (reeds) tweevoudige winnaar en de knappe weerstand van een rustige, onwrikbare, talentvolle Petrucci die gans alleen meer dan 30 km. stand hield tegen het Mercier trio B. Gauthier - Van Steenberg - Redolfi. Die poursuite kwam nadat Magni zich op de Parike-helling alleen los rukte van Petrucci en De Cock, nadat Redolfi plat reed en opgeslorpt werd door het overschot van hen die aan de voet van de Kwaremont de tegenaanval hadden ingezet.

Gauthier's antwoord

Ja, keren we even terug naar de voet van de Kwaremont, daar waar Van Steenberg, himself, een contre атаque organiseerde. Juist zoals voordien, in de beslissende aanval van Izegem, waren de Vlamingen hier in de meerderheid: dertien onzer landgenoten voor één Fransman. Die

Fransman was Bernard Gauthier, de beste, de regelmatigste Zuiderling van het Franse voor-seizoen 1950, die niet werd aangeduid door Antonin Magne, op eigen kosten de verplaatsing Grenoble-Gent maakte en een even kordaat als duidelijk antwoord, gaf aan zijn sportbestuurder, daar die Bernard Gauthier, de enige vreemdeling uit de tegen-aanval, achter Fiorenzo Magni en Loretto Petrucci «de» figuur werd uit de 2de koershelft, de koershelft van de plussende regen en de «hagelende» hagel.

't Was vooral het werk van die Grenoblees dat al de Belgen — die met hem mee waren — er een voor een werden «afgereden», dit op uitzondering van de pechvolle Kint...

't Was vooral het werk van de jonggezel uit het schilderachtige Dauphiné-departement, dat Petrucci niet nr 2 werd, dat diens solo naar de tweede plaats mislukte...

't Was vooral het werk van hem, Bernard Gauthier, dat er nog spanning kwam achter de fraai-vooropdravende en onstuitbare Magni.

Bernard Gauthier gaf achter de vluchters meestal het tempo aan, nadat hij voorbij de Edelare alleen op Van Steenberg sprong, op een Van Steenberg die hij voelend «eeds» verliezen op 't colleke van Geraardsbergen en die hij daarna de genadeklop gaf op 40 km. van het einde. Die Bernard Gauthier had toen nog de macht en het brio om ook de nieuwe Italiaanse campionissimo Petrucci te lossen, hem zijn accessit te ontnemen.

Bernard Gauthier was, volgens ons

inziens, met Loretto Petrucci de meest opvallende atleet uit deze lastige, zeer zware 35ste Ronde van Vlaanderen. Slechts Fiorenzo Magni was zijn meester. En onder hun drie braken zij al het Vlaamse verweer, onder hun drie met Attilio Redolfi, die beslist het zijne bijbracht — evenals een zeer sterk eindigende Jean Baldassari — om de Vlaamse klopping zo groot mogelijk te maken.

Magni, Gauthier, Petrucci, Redolfi, Baldassari! Zij bezetten te Wetteren niet alleen de eerste vijf plaatsen, maar zij spelden ook de wet aan de Vlaamse leeuwen welke zij aan banden legden, met hen spelend als katten met muizen...

Magni, Gauthier, Petrucci, Redolfi, Baldassari! Dit buitenlandse vijftal, heeft op afdoende wijze bewezen dat het rijk der Vlaamse overheersing ten einde is, zelfs op eigen wegen, tussen eigen volk, in eigen... weder.

Georges DUPAYS.